

31è Certamen de cartes d'amor. Calafell 2024

1r premi (categoria sènior)

Estimada noia dels ulls verds

Joan Hosta Balenyà

El Bruc (Barcelona)

Estimada noia dels ulls verds,

Escric pausadament sobre el blanc immaculat del paper les paraules que de ben segur mai et diré, si bé en algun racó de la meva fantasia potser llegiràs, quan la vergonya que se'm menja renunciï al seu propòsit arrelat per la incertesa del teu sentir, per la por d'una riota o pel desencís d'un rebuig dolgut.

Soc el lladre furtiu de les mirades que els teus ulls verds escampen pels passadissos amples, de terres cruixents, i murs de lletres endreçades, a la recerca del coneixement. Uns ulls verds que, al meu entendre eixelebrat, em parlen en una llengua que no és la meva però que lluito per llegir. Uns ulls verds de tardor que s'amaguen entre els flocs dels teus rínxols quan et capbusses càlidament entre les olors d'un llibre obert al teu davant.

El teu rostre, objecte del meu desig i admiració, sovint desapareix entre les teves mans acurades i sense rastre d'esmalt, però és aleshores que abaixo les parpelles i deixo que les aromes del teu cabell esponjós arribin fins a mi. Arriben com l'oreig vora la mar i m'impregnen els sentits que es desboquen en un somni del qual no paga la pena despertar.

He caçat algun somriure d'esperança quan tímidament faig per creuar-nos en les lentes passejades que solquen la descoberta entre prestatgeries a la gàbia de les lletres i sense ni tan sols gosar de fregar la roba que s'arrapa al teu cos. Un cos bonic certament que no seria l'ànima que t'estimo sense el verd que em va captivar el primer instant que vaig viure d'il·lusió.

Les meves mancances viuen a la ciutat del silenci i l'espai amic entre la immensitat de les obres que ens acullen és el meu refugi on la meva llengua no destorba les oïdes de ningú. Les llargues taules de fusta vella no són pas la frontera que voldria traspasar, ja que per veure si tu, la musa de les meves fantasies, m'allarga la mà no em calen els signes dels temps, sinó els de les meves mans per compartir plegats l'aprenentatge. Tot i no saber el teu nom encara, l'escric en un núvol imaginari amb la dansa dels signes que voldria ensenyar a la noia dels ulls verds que em roba les hores de son.

I si a la fi llegeixes aquestes lletres, soc el noi que potser per a tu mai no t'ha dit ni bon dia en veu baixa, però que no ha deixat de mirar els teus ulls verds.

Janes XVII

Finalista (categoria sènior)

Si la vida fos

Anna Oliveras Paré

Centelles (Barcelona)

Si la vida fos

Si la vida fos una cançó, seria un bolero.

I el ballaríem convençuts que ens sabem els passos, però deixant-nos sorprendre per una lletra que mai ningú no s'ha après.

Si la vida fos una atracció, seria muntanya russa.

Cap sorpresa, cap novetat. Encara que jo, encara avui, no sé precisar si el nus a l'estómac el noto quan les teves mans em recorren la galta abans d'un petó o quan el teu nas toca el meu quan ja estem dins d'aquella explosió que quedaria bé a qualsevol galeria d'art.

I si fos un quadre, seria aquell on dos enamorats es troben en qualsevol quadre de Miró.

Perquè l'amor no té mai un límit clar entre la sensatesa i la bogeria, però si fos d'un color, seria una barreja de tots els colors que trien els infants per a les seves creacions, en DINA3, perquè l'amor s'escriu en majúscules, i en cartes d'amor.

Perquè no hi ha emoticones que expressin sentiments, només mirades.

I no hi ha balls al TikTok que li sàpiguen cantar a l'amor.

I encara que tothom s'entesti a buscar un *match* al Tinder, és al metro on s'escriuen més històries de desamor, aquelles que no es viuran, però existiran durant la mil·lèsima de segon que els ulls de dos desconeguts es trobin en un vagó inhòspit, però quotidià, amb l'única esperança de tornar a coincidir i reconèixer-se, mig adormits, després d'un bon cafè.

Perquè si la vida fos un cafè, en seria un que et transportés al lloc on es va cultivar. Un d'aroma fort i gust intens, el mateix que la vida quan es pot assaborir al costat d'algú que et mira i amb això en tens prou de seguir confiant que els viatges es van inventar per a compartir, encara que sigui dins l'ínfim espai d'un banc verd descolorit amb vistes a l'estany, que només es va inventar perquè els més intrèpids, les més intrèpides, s'hi anessin a declarar, amb cignes de fons.

Si la vida fos un pastís, en seria un de nata i maduixa que hauríem creat junts en una cuina que, com la vida, mostraria l'ordre i el caos en un marbre fet de matisos; un davantal que ens vam regalar quan encara no sabíem on ens portaria la primera cita, però teníem clar que volíem arribar molt lluny, tan lluny com somien els astronautes que arribaran quan vegin la lluna encara que no saben què li diran quan la tinguin al davant.

I si la vida fos un sentiment, segurament seria correspost.

Com les cartes que arriben al seu destinatari, les postals de llocs exòtics que t'hi traslladen amb una sola imatge, els petons que et converteixen en aventurer i les

carícies que et fan creure que si la vida és un mirall, només pot ser el dels teus ulls quan s'hi reflecteixen com raigs de sol al mar.

I si fos una flor, en seria una que fes olor.

Possiblement, una rosa, amb les seves espines, ferides obertes que només es curen si el mar és a prop.

I de perfum, lavanda i gessamí.

I d'arbre...

Si la vida fos un arbre, en seria un a recer del vent que anhela la carícia d'una tramuntana adormida entre fulles d'ametller.

Però la vida no és només un sentiment.

Encara que jo, quan et miro, tinc la sensació que sí.

Que tot el món cap dins d'una bola de neu que jo convertiria en estiu només per veure't un dia més a aquella platja on tot va començar, fins les onades, i els dies de mar, quan jo et vaig dir que t'estimava i tu, a canvi, em vas fer un petó amb gust de gelat.

Finalista (categoria sènior)

Estimat R.

Helena Bonals Barberà
L'Hospitalet de Llobregat (Barcelona)

Estimat R.,

L'altre dia, que em vas dir una paraula per a mi plena de tendresa, tot i ser insignificant, era de nit i ho veia tot lluminós, com si fos de dia. Sempre em passa igual amb tu, per poc que facis m'arribes molt. I em fas pensar en aquelles onades expandint-se en l'aigua, que són el fons de pantalla de molts mòbils, potser perquè és amb les paraules, dins del meu mòbil, sobretot, que et tinc una mica. Perquè igual com l'amor que ja ha passat no ha de ser recordat, que diu la cançó, l'amor impossible tampoc es pot pregonar als quatre vents, ni tan sols els vents de la poesia.

El meu capoll sense badar continua anhelant aquell *outburst* de l'Elinor Dashwood, per a mi el personatge més gran del que més es deu assemblar a Jane Austen. I aquella nimfa Calipso enamorada d'Ulisses amb la qual m'identifico em fa pensar en per què m'agrada tant, ja que l'escolto en bucle, el *Lamento della Nimfa* de Monteverdi. O per què cerco en la literatura, en pel·lícules com *El que queda del dia*, el mirall on projectar-me, els arquetips on inspirar-me.

Per què jo soc tan directa i tu tan misteriós? Diuen que els infants, i jo encara en soc, el que tenen al cor ho tenen a la boca, i crec que també a la mirada, com jo mateixa, amb uns ulls que xerren el meu amor. Però admeto que en aquest amor és important el misteri, el que tu gestiones de manera tan brillant.

Un cop et vaig dir que només estic radiant quan tu em fas cas. Per què estic tan enlluernada i alhora faig de la contenció bandera? Però és que tu fas el mateix al capdavant. Et deixes abraçar, però no em tornes l'abraçada. Vols i dols, perquè saps què és el compromís. I jo no vull fer mal si ho puc evitar.

Només voldria que la teva capacitat de seduir-me, la del vell que en sap més per vell que per dimoni, no minvés mai, perquè "un altre millor que cap", "renovar-se o morir", no vull que esdevinguin mai les meves màximes, sinó sempre que "sols acaba el que no ha existit mai". Però quantes vegades he pensat que ha acabat, no ho pots ni imaginar! Que l'amor fa mal és un fet, per molt que els qui no creuen en l'amor romàntic ho vulguin negar.

Així m'acomio de tu per avui, amb aquella roca de duresa envoltada de vels de felicitat que sol arrossegar amb ell el sentiment. Sempre m'ha encisat el "ti voglio tanto bene" dels italians, que ara et desitjo jo.

Des de la impotència més ardent,

Helena

Finalista (categoria sènior)

Ratlles tortes

Glòria Gou Clavera

Olot (Girona)

Estimada,

Ara que estàs a punt d'emprendre el llarg viatge, sense retorn, cap a l'eternitat, has estat valenta i l'últim udol ha estat per cantar el nostre amor.

Des de fa una pila d'anys hauríem d'haver cridat al món, encara que ningú ho volgués sentir, que érem ànimes bessones.

Per què hem hagut d'esperar fins al darrer moment per confessar-nos això tan fort que sentim?

L'espasme ha estat general. Xiuxiueigs a les orelles. No tant per ser un secret no confiat, sinó pel teu atreviment.

No hem pogut passar de ser amigues.

Renunciar allò natural i pensar que la distància pel mig apaivagaria l'amor.

Només missatges velats.

Només petons fugissers.

Tanta set i tanta poca aigua.

Tanta gana i tan poc menjar.

Set i ganes de tu.

Quants dies no m'he llevat amb un ofec al pit que només se'm podria passar cridant el teu nom ben fort.

Quantes nits somiant els teus llavis i també el teu cos, i el rubor em taca les galtes i el cor em fa pampallugues.

Quin fart de dissimular a la feina quan els companys i les companyes pregunten per la vida pròpia i personal.

Quin ensurt quan sorgeix alguna insinuació.

Hem estat les ratlles tortes de la creació.

Hi ha qui diu que és vici. Una perversió fruit del llibertinatge.

Hi ha qui diu que és malaltia i és ben cert, és un mal d'amor.

No hem estat prou agosarades ni gallardes i la covardia ens ha consumit.

No ens han deixat estimar-nos.

Hem estat prohibides.

Espera'm al cel, que si existeix segur que podrem, palleta rere palleta, construir-hi el nostre niu d'amor.

Bon viatge cap a l'eternitat.

Tota teva i per sempre,

Annabel

Finalista (categoria sènior)

Deixem-nos

Glòria Gou Clavera

Olot (Girona)

Deixa'm que t'expliqui, com diria en Quim Monzó, el perquè de tot plegat.

Perquè m'has fet comprendre la dimensió de l'afecte, m'has fet reviure emocions inexplicables, recobrant el significat i l'amplitud de la paraula passió.

Perquè m'has fet trontollar valors que fins ara eren primordials, fidelitat i compromís, per decaure en favor d'altres de més sublims, en pures banalitats, com desig, plaer i, deixa'm tornar-ho a dir, passió.

Perquè m'has fet oblidar la fita de la vida, estabilitat, seguretat i pau d'esperit, i substituir-los per disbauxa, emoció i risc.

Quan un simple petó és suficient per embriagar-nos fins fer-nos perdre el sentit de la realitat.

Quan un lleuger refrec dels nostres cossos ens capacita per comunicar-nos amb més fluïdesa que amb paraules.

Quan fer-nos un i fondre'ns en un deixa de ser un deure conjugal i es converteix en aliment de vida.

Quan tot això, portat al màxim extrem, ha fet com si d'una bola de neu es tractés i s'esclafés, quedant en res.

Soc com cadascuna de les volves de neu, que juntes fan un volum i com un allau que llisca muntanya avall arrosseguem tot el que troben pel camí i són invencibles, però, soltes, cadascuna d'aquestes busques de cotó fluix floten en el vent i una petita ràfega se les endu com rufa, perden tota la força i la voluntat.

La nostra situació s'ha tornat insostenible.

Aquest amor m'ha fet miques.

Tu m'has fet miques.

Quan l'amistat inicial es transforma en quelcom més íntim, amor.

Quan l'amor, que hauria de ser suau i tranquil, es converteix en huracà.

Quan l'huracà sobrepassa el límit i de l'èxtasi es passa a la destrucció.

S'ha de ser valent i de la mica de seny, que hores d'ara no s'ha convertit en rauxa, fer-ne un fil de valor que ens permeti dir: prou!

Que cada un torni al seu niu, que no serà el mateix d'abans, aquell que vàrem abandonar sense ser hora, i en lloc d'un jaç de plomes hi trobarem un llit d'espines; però la nostra pell tampoc serà la d'un colomí, se'ns ha fet més assaonada.

Volem, però no a la deriva, sinó amb rumb fix, cuidant dels nostres ocellets, i no fent volar coloms.

Deixem-nos! Que ja no siguem l'un de l'altre.

Deixem-nos lliures i no presoners de les nostres pròpies emocions.

Siguem conscients que sofrirem, però no hi ha res que el temps no curi.

El dolor és inevitable, però el patiment és opcional.

Amor meu:

Deixem-nos!

Finalista (categoria sènior)

Carta des del passat

Mercè Estrela Tena

Canals (València)

M'agrada el vi, bé que ho saps, Pere, sobretot el de transparències somniadores de robí i eixa sentor reposada dels qui han dormit llargament entre roure.

La primera vegada que vaig tastar aquest fruit tan mediterrani va ser en una copa que venia de mans teues. Teníem dinar a l'hort d'una amiga. Fumaves un cigarret sota la mimosa de vora la bassa. Somreies amb aquella dolçor teva tan indòmita i proçaç. T'havies deixat caure, al cul de boga del seient, amb la deixadesa de muscles de qui no necessita de res ni de ningú, perquè sent que ho té tot, que no li manca res. Semblaves un home culte i ric, un noi de poble de casa bona. Ens vam retrobar, amb els amics comuns, un parell de vegades més, envoltats de converses sucoses i no menys saborosos líquids i menjars. Conservo aquella foto sota l'aixopluc d'una palmera, els nostres braços nus a frec l'un de l'altre.

Durant vora deu anys el teu somriure em vagarejaria per la ment, adobat amb les rareses que de tu em contaven les amistats. A les nou de la nit d'un primer de maig, va sonar el telèfon. "Hola, soc...". Tots els sabors dels vins que havia tastat en la teva absència se'm van fondre a la gargamella. El record d'aquelles dents polides rere els llavis pàl·lids i fins amb sabor de tabac em va atorollar tota i vaig desitjar tenir d'immediat aquell somris al sexe. "Et telefono per dir-te que tinc una caps de vi que...".

Si Buñuel havia deixat pendent d'incloure algun diàleg surrealista als films, estic segura que era el d'aquella nit, i el d'una altra de posterior. En mig de la buidor i desesperació en què vivia, quan ja no confiava de trobar novament el desig, em venia a l'encontre aquest somni antic, tu, que em parlaries de constel·lacions estel·lars i em recitaries sonets, mentre feinejàvem per casa.

Ens vam veure, per primera vegada tots dos sols, un mes després i vam estrenar unes relacions carnals apassionades i desfermades entre converses sobre els colonitzadors espanyols, el record de la riuada que se t'havia endut l'ànima barrejada amb el fang argilenc... Vam raonar sobre el que és i no és o devia ser... Vam trencar tots els somnis bastits en un temps que quedava llunyà, un temps en què s'hauria d'haver encetat l'ampolla d'un vi ara ja agre.

Encara revisc la darrera nit d'estimes frustrades, captivada pels teus ulls menuts d'ocell, ocults darrere vidres, amagats, fugitius i furtius, com tot tu, aquàtic, esvarós. Aquella darrera nit vaig oblidar a la tauleta de nit les arracades

de plata hindú amb molts sonalls. Me les estimava. Va ser una deixalla inesperada, com un record últim del meu pas per la teva vida. Me les vas retornar acompanyades de la tarja "The Walk". Vaig estripar-la enfurida. Després de tants dies d'estar junts, la pell encara feia olor de riure teu i, sense buscar-ho, em trobava les mans acarasant uns descurats cabells que anunciaven calvície.

Anys després vaig preguntar per tu. Em van dir que la família es va adonar que havies perdut el trellat, que el seny no t'acompanyava. T'havien internat en un sanatori mental. Amb permís del teu germà, vaig anar a visitar-te. No t'hi vaig trobar, en aquell ésser que vagarejava entre núvols de medicaments, per mantenir-te serè. Ignoro si em vas reconèixer, quan et vaig oferir la meua mà i el llibre que havia escrit a partir de les nostres converses. Havíem perdut el teu somrís per sempre.

Conservo la capsa de fusta, plena d'ampolles de vi buides que hi tenen estampada l'empremta dels nostres dits a sobre.

Quan vaig tornar a preguntar per tu, em van dir que ja no hi eres.

Avui he sentit la necessitat d'escriure't, de recordar-te el nostre amor, d'aproximar-me on diuen que reposes i, sense que sigui cert, et deixo aquestes lletres per si de cas encara llegeixes.

Finalista (categoría sènior)

Tan cerca, tan lejos

Justo Rodríguez Tortolero

Morón de la Frontera (Sevilla)

Querida Carmen, ahora que ya no estoy en tu palpitar de vida, es cuando mi corazón late por ti, por eso te escribo esta carta que ni siquiera tiene acuse de recibo.

La memoria se ha convertido en mi mayor enemigo para superar el duelo, se encarga de recordarme una y otra vez el día que nos conocimos y el tiempo que tardé en decidirme a dar el gran paso. Semanas de dudas e intentos fallidos, hasta lanzarme con todas las consecuencias y declararme vulnerable bajo los efectos del enamoramiento que se presenta sin previo aviso; aquel de la necesidad de confesarlo incluso a riesgo de no ser correspondido. Fue un atardecer de verano de luces increíbles mientras paseábamos por la playa de Calafell, no se me olvida cuánto te hice caminar y las veces que nuestros pies se mojaron a merced de olas mansas de ida y vuelta esperando mi decisión.

Ya no había marcha atrás, la presa comenzó a desembalsar agua, rebose. Me envalentoné y abrí de par en par la puerta de la habitación donde escondía mis miedos y miserias más profundas. Tú, no te lo pensaste dos veces, penetraste y comprobaste por ti misma las humedades, el frío y la oscuridad del lugar. Enamorada hasta la médula, nada logró frenar tu ímpetu y ganas de conquistar todos y cada uno de mis rincones vacíos de amor y afecto. Empezaste a recoger las cortinas polvorientas, abriste cada una de las ventanas para que entrase tu luz y pusiste en marcha el proceso de ventilación, pintaste las paredes de colores vivos y lo perfumaste todo con tu esencia de mujer. Nutrido por ti y de vuelta a la vida, fui capaz de hacer cumbre en las montañas más altas, convirtiéndome en un mago que sacaba ramos de rosas rojas de su chistera y la ilusión bombeó con una fuerza incontrolada por todas mis venas hasta conseguir empapar mi ser por completo. La pasión desbordada anegó río abajo nuestros cuerpos que, húmedos por completo en la entrega, se fusionaron en uno solo.

Entonces, en plena catatonia de seducción, nunca pensamos que llegaría la sequía y el tránsito agónico por un desierto al que no fuimos capaces de sobrevivir enamorados. El sol hizo su trabajo secando todo y solidificando nuestras almas para separarnos; las caricias y los besos desaparecieron para siempre y, sin darme cuenta, empecé a mendigar tus “te quiero” hasta quedarme completamente sordo creyéndolos escuchar de tu voz en un retorno de eco imposible. Te has convertido en ese nada al que contesto cuando alguien me ve caminando cabizbajo por las calles y me pregunta qué me pasa.

Regresó a mis adentros el dolor de la habitación otra vez sombría, encargándose la corriente de cerrarla de un portazo y quedándose la llave por fuera. Asumo tu pérdida con resignación, y no llamaré a ningún cerrajero, cuando pronuncie tu nombre, este rebotará estéril entre las cuatro paredes de mi cautiverio voluntario. Ni siquiera sé si, finalmente, me atreveré a echar esta carta al buzón, mejor, te la dejaré en la mesita del recibidor de casa. El cartero tampoco la compartiría esta vez, sigue sin estar de acuerdo con nuestros métodos de reconciliación tan teatralizados.

Te sigo queriendo mucho, muchísimo, Carmen.

Finalista (categoria sènior)

Caterina

Pseudònim: Caterina

Sabadell (Barcelona)

Caterina,

Tant de bo poder passar per la vida sota pseudònim. Una vida sota pseudònim seria una vida sense por. Al capdavant, no és la por el que ens ancora sense pietat a terra, impedit-nos alçar el vol? No és la por allò a què li tenim més por?

Ho he estat rumiant i sota pseudònim podríem viure en una petita vila al sud de França. On l'aire fred de finals de gener ens congelaria la cara, i la incertesa d'un futur ben fosc es difuminaria entre muntanyes i cims per conquerir. On la neu només arriba ben al final de l'hivern, com tu, que sempre arribes tard. Allà on hi ha les serralades més salvatges. Les flors més delicades. On ens podríem trobar, tu i jo, sota pseudònim.

Si així fora, no tindries por d'acabar entre barrots, acompanyada de les ànimes desesperades que han tingut la imprudència de ser descobertes. No tindries por de convertir-te en la pròxima Adela. En la pròxima Montserrat. En la pròxima Jacina. Elles serien lliures, si fos possible viure sota pseudònim. Elles tampoc tindrien por.

D'ençà que ens vam conèixer, sempre has dit que la meva ànima és intrèpida, molt més que la teva. Deixa'm que confessi, Caterina, que jo també en tinc, de por. Però preferiria morir abans que acabar a la mercè d'aquells pocavergonyes. Jo no soc un animal de fira, i tu tampoc ho ets, estimada. Tot i les cruels paraules dels que diuen el contrari. Potser no cal que t'ho digui, però guaita sempre per on vas passada mitjanit. Si us plau, protegeix-te de les seves urpes barbàriques, perquè moriria si mai s'atrapessin.

Així doncs, si pogués viure sota pseudònim, no ho dubtaria pas. Escolliria qualsevol nom. Tant se val. Sempre seria una mentida ben teixida per sobre la translúcida veritat, la qual només tu coneixes, la qual t'he xiuxiuejat durant les nits amagades que hem passat en vetlla. Entre desitjos prohibits i pors que s'escampen com la pesta. A pesar que no en té res, de maligne, voler estimar

lliurement. Almenys això ens deia sempre l'Adela, amb aquella mirada decidida i el seu somriure obert. Te'n recordes?

Però, mentre sigui impossible viure la vida sota pseudònim, em conformaré amb estones robades, entre anhels i promeses xiuxiuejades al costat del foc. Un foc que no s'apaga mai del tot, però sí que s'afebleix quan et tinc lluny. Imagina't poder incendiar tot el que ens separa. Incendiar-nos a tu i a mi, i a la fe oblidada. Però, com que no és possible, em conformaré amb el nostre racó amagat, darrere l'església del poble, tot just al costat del vell nesprer. El nostre petit oasi, lluny dels ulls tafaners dels desconeguts. Que no ens entenen pas, a tu i a mi.

Amb els dits bruts de tinta i el feble caliu d'una espelma, t'escric aquestes paraules desitjant que et serveixin d'esperança. Si us plau, desa-les ben a prop del teu cor, perquè t'hi puguis aferrar quan et sorgeixin els dubtes. Quan no puguis aclucar els ulls i la por se t'engoleixi. Quan et parlin dels pecats, i aquests et ressonin dins del cap sense parar. Recorda que potser, si fora possible viure sota pseudònim, no hauria de veure com se t'apaga la mirada quan ens diem adeu. Perquè podríem viure sota un mateix sostre, sense amagar-nos. Podríem passejar pels carrers a mig asfaltar amb les mans entrelaçades. Amb els camps de violetes com a testimonis, olorant l'albada. Sols tu i jo.

Però firmaré sota pseudònim, perquè de res ens val enganyar-nos amb falses esperances i somnis de criatures. La por és molt més forta que tots aquests somnis. Encara que no és bonic, estimada Caterina, poder somiar?

Que sota pseudònim, jo seria teva, i tu series meva. Que sota pseudònim, no tindríem por.

Tant de bo poder passar per la vida sota pseudònim. Tant de bo.

Finalista (categoria sènior)

Estimant-vos

Iván Fernando Abadías

Saragossa (Saragossa)

Contemplant el Mediterrani, m'immergeixo en un mar de records. Les ones venen i van, cadascuna portadora de la seva pròpia narrativa, com les persones a les quals he estimat al llarg del temps. De vegades, em sento tan antic com el mar, però sé que ell existia molt abans que jo arribés i seguirà existint després de la meva partida.

Reflexiono sobre el temps, aquest riu incessant que flueix sense pausa. Com deia Ferran, *"llega un momento en que el tiempo ya no es oro, sino un lugar donde sentarse a mirar"*. I mentre miro, començo a recordar totes les persones que han marcat la meua vida amb la seva presència, i han estat moltes, ja que, tot i que desitjo perdurar encara, és molt el temps gaudit ja.

Penso en la Montserrat, amb el seu somriure immutable, que és un far de joia que il·lumina els rostres d'aquells que es creuen en el seu camí, com un sol radiant que dissipa la boira. La veig baixar des de la plaça de Catalunya, cap al carrer Nou camí de la feina, i no puc evitar inundar-me amb el seu goig.

Com no estimar la Roser, que va ser taquillera a l'antic cinema del carrer de Vilamar, guerrer incansable que desafia els designis d'un destí capritxós. La vida li ha assestat durs cops, però ella s'erigeix, sense doblegar-se mai. En la seva mirada crema la flama de l'esperança, aquesta força indestructible que la impulsa a iniciar cada nou dia amb renovada energia. No puc evitar sentir profunda admiració pel seu esperit indomable que em contagia aquestes ganes de no rendir-me mai.

Recordo la Silvia, que només venia els estius des de Saragossa, i a la qual deia "dolça brisa estiuenca" per aquest motiu. La seva presència era un sol radiant que escalfava cada racó de la meua ànima. Fa anys que no retorna, i la seva absència em pesa com una llosa invisible. La trobo a faltar, com trobo a faltar a totes les que ja no són aquí.

El meu amor per Bernat, un pescador fornit pel mar i la sal, és un far que perviu malgrat el temps. La seva tenacitat era indestructible, treballant sense descans per cuidar els seus, sense una sola queixa. Els seus ulls s'encenien amb un brill especial cada vegada que s'endinsava en les ones, creuant el mar amb la confiança de qui coneix els seus secrets. Ara, la seva ment ha sucumbit en l'oblit, i la seva memòria s'ha convertit en un llenç blanc. No obstant això, guardo al meu cor el record de la seva essència, de com personificava aquesta època que Carlos

Barral enyorava amb tanta passió. Una època que s'ha anat esborrant en la boira del passat, deixant pas a nous temps.

Carlos es resistia a aquests canvis. Les seves paraules ressonaven amb la melangia de l'inexorable: *"Lo sé. Desaparecerán los últimos. Sus barcas demasiado pesadas envejecen y esta vez para siempre"*. I jo l'estimava per aquesta fidelitat a les seves arrels, per aquesta lluita contra l'inevitable pas del temps. Un amor que era correspost, ja que Bernat m'estimava amb una intensitat que es traduïa en poemes i moments compartits que s'han gravat a foc a la meva memòria.

He estimat a moltes persones al llarg dels anys, cadascun un capítol únic en la història del meu cor. En mirar enrere, la meva memòria em porta a Antoni i Cixilona, un matrimoni que va forjar la seva vida en aquestes terres. Antoni, amb mans calloses per la feina, va dedicar el seu esforç a la construcció de l'església de la Santa Creu del Castell. M'encantava veure'l tornar a casa al final del dia, amb el seu rostre colrat pel sol i la feina reflectint la satisfacció del deure complert.

Un lloc especial en el meu record ocupa Aiunin, un dels meus primers amors a la primavera de la meva vida. Ella va ser una de les pioneres, una de les primeres ànimes valentes que van decidir establir-se aquí. Desconec d'on va arribar, però sé que aquestes terres es van convertir en el seu refugi, en el llenç on va plasmar la seva història.

Cadascun d'aquests amors ha deixat una empremta inesborrable en el meu ser, gravada en la memòria dels meus carrers i places i en l'essència de la meva ànima. Són com les tesselles que formen un mosaic multicolor, un mosaic que reflecteix la riquesa i la complexitat de la vida. Perquè jo soc el Poble de Calafell, un lloc que ha bategat al ritme d'incomptables cors. He estimat, estimo i estimaré totes les persones que han caminat pels meus carrers, que han explorat els meus racons i que han deixat la seva empremta en la meva història. Soc el que soc gràcies a cadascuna d'elles, a les seves alegries i tristors, als seus somnis i esperances. I m'agrada pensar que tots aquells que alguna vegada han passat temps aquí, ja sigui molt o poc, s'han endut un tros de mi amb ells, un trosset d'aquest poble igual que un trosset d'elles ha quedat en mi.

En aquest mar de records, trobo la meva vitalitat, la font que alimenta el meu esperit i m'impulsa cap al futur. Soc un poble amb història, amb un cor que ha bategat al ritme dels segles i una ànima que es nodreix de l'essència dels seus habitants.

Soc Calafell i us estimo.

Finalista (categoria sènior)

Escric aquesta carta encara amb els peus mullats

Josefa Ricart Arrufat

Barcelona (Barcelona)

T'escric aquesta carta encara amb els peus mullats. Avui plou. La casa està en silenci.

No t'agradava sortir els dies de pluja. Quan he entrat he parat al mig del passadís. No has vingut. M'he tret la jaqueta i les botes mullades. He caminat descalça. M'ha semblat escoltar l'àvia dient que els constipats entren pels peus. Li agradaves, a la iaia.

T'escric observant la foto que ens vam fer a la pedrera de l'Escarnosa. Era maig. Les imatges de la galeria del telèfon apareixen de manera discontinua. Tu i jo passejant pel casc antic, anant d'excursió per la cova Foradada, bufant espelmes, caminant per la platja un dia ventós. Totes dues fent-nos un autoretrat. Tot perfectament enregistrat.

El matí que vaig llogar les golfes, també plovia. El noi de la immobiliària em va donar les claus. Havia estalviat per pagar la fiança i els dos mesos per avançat. L'àvia m'havia ajudat. *Agafa aquest sobre, tot et farà falta.* Va mirar cap on estaven els pares per assegurar-se que no ens veia ningú. No vaig poder dir que no. Me'l va ficar a la butxaca de l'abric, em va col·locar bé la bufanda i em va fer un petó.

Estava feliç. Els mobles eren de diferents èpoques, la dutxa gotejava i les parets s'havien de pintar. Tenia una llar de foc de ferro colat. Atrotinada, ferma i delicada a la vegada. Era el meu pis. Era el nostre pis. Vaig deixar en un racó les capses que vaig agafar de casa. Les meves càmeres, alguns llibres i una mica de roba. Em vaig escalfar al microones la sopa de verdures que m'havia fet el pare. Tenia gana i la nevera encara estava buida. Anava de pressa. T'havia de recollir a les cinc.

D'això ja fa catorze anys. Sempre vaig voler tenir una gossa. *Quan visquis a casa teva,* repetia la mare. La directora de la protectora m'estava esperant. Em vas mirar entre atemorida i alleugerida. Vaig omplir tota la paperassa. Vam marxar cap a casa. Et deies Fiona. Tenies tres anys i mig, jo vint-i-sis. T'havien salvat d'un criador que et va fer tenir tres o quatre ventrades. Vam formar una família. Sí, una família de dos, tu i jo.

T'escric per dir-te que en tot aquest temps m'has fet sentir molt estimada. Sense judicis. Ens hem cuidat, hem superat pors, hem compartit experiències. Ens hem fet grans. Has mort...

Tinc al meu costat la teva manta vermella de quadres escocesos. Encara té la teva olor. Un calfred em recorre el cos de dalt a baix. Ja no tornaràs...

Escric aquesta carta perquè la teva pèrdua és dolorosa.

Escric aquesta carta per endreçar els meus sentiments.

Ara prepararé una sopa de verdures. Posaré a escalfar l'olla amb l'aigua, l'oli d'oliva, la sal i el pebre. Un pensament de nou moscada. El tomàquet, els alls, una ceba, dues pastanagues, l'api, el nap i el porro. Ho trossejaré tot molt petit com ho feia l'àvia. Ho afegiré lentament. Tallaré dos trossos de formatge sec de l'armari del rebost. Un per tu, l'altre per mi. És el costum.

T'escric aquesta carta per dir-te que et trobo a faltar...

1r premi (categoria júnior)
Querido (des)conocido

Paula Anting Herrador
Manresa (Barcelona)

14 de febrero de 2024

Querido (des)conocido que amaré, pero que aún no conozco:

¿Qué es el amor? Soy consciente de que es un sentimiento complejo, sí, porque al igual que te hace soñar, te hace despertar. Pero, ¿Se supone que tengo que sentir mariposas en el estómago?, ¿O me tengo que poner nerviosa cuando te veo?. ¿Me tengo que poner roja si estás?, ¿Te encontraré algún día, o ya lo he hecho? Sinceramente, aún no lo sé. Muchas veces juego a imaginarte, a imaginarnos.

Puede que nos conozcamos en un supermercado cogiendo la última unidad de mi postre favorito, que también resulta ser el tuyo. O puede que nos encontremos en una librería y vea que has cogido un libro que en realidad era el que llevaba buscando horas. O simplemente puede que ya te conozca, pero aún no sea el momento. En cualquier caso, ¿Por qué hay siempre tanta prisa?

Francamente, espero que ocurra lo menos esperado, o que nos conozcamos en el momento más inesperado. Puede que no te encuentre hasta dentro de diez años. Puede que de aquí unos meses seas ese primer amor que nunca se olvida. O simplemente puede que nos hayamos tenido delante toda la vida, pero con los ojos vendados. Puede que tú seas para mí, pero yo para ti no. Sin embargo, mi gran preocupación no es el amor, porque estoy segura de que cuando el destino haga de las tuyas, llegarás cuando menos lo prevea y, como dice mi abuela, si esa vez no es, es porque algo mucho mejor está por venir.

Pero aún así, el hecho de que el amor no siempre me coma por dentro y no tenga necesidad inmediata de encontrarte no quiere decir que no me importes, porque hasta el día en que te encuentre, seguiré imaginándonos yendo a la playa, viajando por todo el mundo.

Seguiré buscando tu cara entre las multitudes, sabiendo que en verdad no estás ahí, que solo me gusta imaginarte, que aún no conozco si tienes los ojos color tierra, verde bosque, o azul cielo, o que en verdad sí que lo hago. Tu nombre seguirá sonando en las letras de todas las canciones que escuche, y todo lo que vea me seguirá recordando a ti. Seguiré imaginando que me regalas flores cada año, que te enseñe a tocar el piano, y que nunca te cansas de mí. Que nos miremos a los ojos y no existe nadie más, que el mundo deje de girar por unos

instantes. Que te presento a mi abuelo y a mi abuela y me sonríen sabiendo que eres el chico del que tanto les hablé y 'eso mucho mejor que estaba por venir', y que en vez de cubrirnos de la tormenta, bailamos bajo la lluvia. Que ya no lloro sola, sino entre tus brazos, y viceversa. Que igual que lloramos, nos reímos, y que igual que nos reímos, nos comemos el mundo. Que el cielo cae y me abrazas con fuerza. Que cocinamos juntos y que, aunque quede incomible, lo único que nos importe sea el tiempo que hemos pasado el uno con el otro. Que nos pasemos la noche entera hablando del sentido de la vida, que bailemos en nuestro comedor hasta que nos duelan los pies. Que conduzcamos horas sin ningún destino, escuchando nuestras canciones favoritas y mirándonos pensando que el otro no se da cuenta. Que peines mi pelo color perla, a causa de los años y yo aún recuerde cómo de parecidos son tus ojos cuando me mirabas hace años. Que nadie ni nada puede contra nosotros. Pero sobre todo, que me quieres, que te quiero. Quizás mucho más que eso, quizás tanto que no se pueda describir con palabras, ni siquiera con el término 'amor'.

Pero hasta ese momento, te seguiré esperando lo que haga falta, imaginando en los sitios más bonitos y te recibiré con los brazos abiertos cada instante que aparezcas en mi cabeza.

De parte de otra (des)conocida en tu vida.

Finalista (categoria júnior)

Cartes a la pressó

Bruna Basas Jaumandreu

Navarcles (Barcelona)

Estimada Cornèlia,

Un autobús, una parada equivocada i un somriure teu van donar una direcció, un sentit a la meva vida. Vas ser l'imant que va orientar la meva brúixola. Em vas aconseguir arrencar una rialla quan donava per perduda la felicitat. M'havia acomiadat de tothom: la meva gata, però gràcies a tu vaig adonar-me que era possible tornar a despertar-me sentint alguna cosa més que un gran buit, que un forat negre que m'absorbia, dia rere dia, fins a deixar-me un únic bri de vida que jo em disposava a arrencar.

Vam construir una vida juntes i et vas convertir en l'única persona que m'ha conegut de veritat, l'única ànima que m'ha fet sentir tranquil·la simplement amb la seva presència, l'única que va ser capaç de transformar els dies foscos amb el seu somriure, l'única.

Però ara, un gir radical ha sacsejat les nostres vides, i t'imagino cada dia dibuixant un pal a la paret, una ganivetada que es clava al cor, que no deixa respirar i s'estén per tot el cos sense fre, prenent-li les dèbils forces que li queden. Els teus ulls de menta s'apaguen lentament, sense llum, sense color. És aquesta mirada la que em desperta a mitjanit, gravada amb ferro roent.

Diuen que matar per amor és noble. Pretenen consolar-me, fer-me sentir que el que vas fer va valdre la pena, canviar l'inevitable, però sé que no ho aconseguiran. Tant de bo tot hagués estat diferent, tant de bo tornar a trobar un sentit a la vida, tant de bo poder veure't un cop més. Sé que no és possible, no en aquest món. Només aquest camí s'ha obert, preparat per tancar-se darrere els nostres peus. Tot i això, gràcies a tu tinc fe en què marxarem on puguem estar juntes. Avui dues estrelles deixaran de brillar al firmament. Moren separades, però amb el mateix cor que aquests murs han trencat.

Et vull donar les gràcies per donar-me dos anys més de vida, per salvar-me quan estava a punt d'arribar al fons d'un pou negre, emboirat, ple a vessar de nostàlgia i melancolia.

Però ara torno a ser aquí, a l'autobús on em vas tornar la vida. El cercle es tanca, però ara no ets aquí, ets lluny, entre fredes barres de ferro, enmig d'una grisor de la qual finalment cap de les dues ens hem pogut escapar.

Espero que aquesta carta t'arribi a temps, que l'hagis pogut esperar. Recordo la teva veu dient que no és culpa meva, però en el fons en soc la raó, soc com una pedra caient enmig d'un llac en calma. Ho soc tot, però no soc res.

Que les meves últimes paraules siguin allò que t'ompli el cor els darrers segons.

Fins sempre, Cornèlia,

Finalista (categoria júnior)

Perquè m'estimo

Ada Soler Sánchez

Manresa (Barcelona)

EstimAda,

Que bé que t'hagis enrecordat d'on et vaig deixar la carta! Tot i que potser l'has trobat per casualitat...

Per si et falla la memòria, ara tinc quinze anys i la professora em fa escriure una carta d'amor. Sí, d'amor. Fa dies que hi dono voltes i em sembla impossible dedicar unes paraules "cursis" a algú; quina vergonya!

Primer, pensava escriure-les als avis però, tot i que els estimo anar a la lluna i tornar, no sabia ni per on començar. Després vaig pensar que potser estaria bé fer-la a la mare, però em tornava a trobar en la mateixa situació; com podia mostrar en un simple paper com els estimava?

Potser, si et demanessin que ho fessis ara, sabries perfectament a qui destinar aquestes lletres. Probablement, ja t'haurà vingut algú al cap. Algú que jo encara no he conegut.

Bé, la feina que he tingut per arribar a la conclusió que te la podia escriure a tu. És clar! Sempre m'han dit que, abans d'estimar els altres, t'has de saber estimar a tu mateixa. Així doncs, aquesta és una carta per a mi, per a tu, per la meva jo del futur.

Perquè recordis quan desitjaves allò que ja has aconseguit, t'he fet una llista d'allò que somio avui que hauré fet demà.

Perquè tenim el poder de ser com vulguem i això ens ha de fer estimar-nos encara més; aconseguir ser i fer el que ens proposem. D'aquesta manera recordem que som imparables.

LLISTA D'AUTODESITJOS

- Mai tenir enemics
- Aixecar-me de totes les caigudes
- Valorar als altres sense jutjar
- Aprendre a gaudir de les petites coses
- Descobrir noves passions

- Donar més que rebre
- Saludar els veïns cada matí
- Conversar amb els amics cada dia
- Ser forta davant els moments difícils
- Saber encarar les pèrdues i emportar-me tots els guanys al record
- Viure amb la il·lusió de viure noves experiències de vida
- Saber dir prou a les situacions que em desestabilitzen
- Veure el got mig ple més cops que mig buit, ser positiva
- Transmetre la meua llengua i voler aprendre-les totes
- Conviure amb saviesa sense perdre la meua individualitat
- Continuar admirant la natura (el Mediterrani, Montserrat, el desmai de l'entrada al poble o escoltar els ocells a cantar)
- Que la música sempre m'acompanyi i que arribi el dia que comparteixi la meua
- Donar el meu temps a qui el necessiti i el valori
- Tenir la consciència tranquil·la que estic seguint el meu propi camí
- Fer els esforços necessaris per aconseguir-ho tot, sense perdre de vista l'objectiu de gaudir

Com que ara m'encanta ratllar les tasques acabades de l'agenda, espero que tu disfrutis avui i sempre ratllant tot allò aconseguit d'aquesta llista. I recorda: facis el que facis, siguis com siguis, ploris, riguis, t'enfadis, t'equivoquis, guanyis o perdis, t'estimo!

Atentament,

Ada

Finalista (categoría júnior)
Susurros del corazón

Noor Jtait Benyounes
Manresa (Barcelona)

Querido dueño de mi corazón:

Contigo todo es un viaje de sensaciones y emociones que nunca antes había experimentado. Eres como el científico loco de mi mente, como la contraseña a mi imaginación o como la llave a mi corazón. Corazón el cual nadie ha sabido descifrar hasta que llegaste tú, derribaste y esquivaste todos los obstáculos, ganándote un lugar que jamás nadie te podrá arrebatarte, porque te lo mereces más que nadie en este mundo. Algunos obstáculos nos pincharon, nos hirieron o nos hicieron pensar en rendirnos y dar marcha atrás. ¿Pero qué sentido tendría eso? Después de todo lo que conseguimos, de todo lo que formamos, ¿así de sencillo tiraremos la toalla? Me niego a olvidarte, me niego a dejarte ir, me niego a pensar que solo fuiste un recuerdo bello que quedará en el olvido.

Tus ojos color miel son mi refugio en los momentos dolorosos. Esas pupilas centelleantes que adornan tu piel de canela, pueden iluminar una ciudad entera durante un apagón, pueden ponerle color a todas las películas antiguas o hacer sonreír hasta a los que ya no están entre nosotros. Ese dulce resplandor que emiten cada vez que sonríes o lloras se me quedará grabado en la mente hasta el final de mis días.

Estar junto a ti es como sentir la brisa fresca del mar mientras se observa un amanecer en su máximo esplendor de color. Es como una taza de chocolate caliente, una noche fría de invierno sentados junto a la chimenea, mejor que una siesta en el coche después de un largo viaje, o la ilusión de un niño al abrir sus regalos de Navidad.

Me haces sentir única, como una rosa en un inmenso campo de girasoles, como la luna en un cielo estrellado, o como un rayo de luz en una habitación totalmente oscura.

Te amo, igual que Romeo amaba a Julieta, igual que la bella amaba a la bestia o igual que Jack Dawson amaba a Rose DeWitt.

Tuya para esta vida y mil más.

Querido dueño de mi corazón:

Contigo todo es un viaje de sensaciones y emociones que nunca antes había experimentado. Eres como el científico loco de mi mente, como la contraseña a mi imaginación o como la llave a mi corazón. Corazón el cual nadie ha sabido descifrar hasta que llegaste tú, derribaste y esquivaste todos los obstáculos, ganándote un lugar que jamás nadie te podrá arrebatarte, porque te lo mereces más que nadie en este mundo. Algunos obstáculos nos pincharon, nos hirieron o nos hicieron pensar en rendirnos y dar marcha atrás. ¿Pero qué sentido tendría eso? Después de todo lo que conseguimos, de todo lo que formamos, ¿así de sencillo tiraremos la toalla? Me niego a olvidarte, me

niego a dejarte ir, me niego a pensar que solo fuiste un recuerdo bello que quedará en el olvido.

Tus ojos color miel son mi refugio en los momentos dolorosos. Esas pupilas centelleantes que adornan tu piel de canela, pueden iluminar una ciudad entera durante un apagón, pueden ponerle color a todas las películas antiguas o hacer sonreír hasta a los que ya no están entre nosotros. Ese dulce resplandor que emiten cada vez que sonríes o lloras se me quedará grabado en la mente hasta el final de mis días.

Estar junto a ti es como sentir la brisa fresca del mar mientras se observa un amanecer en su máximo esplendor de color. Es como una taza de chocolate caliente, una noche fría de invierno sentados junto a la chimenea, mejor que una siesta en el coche después de un largo viaje, o la ilusión de un niño al abrir sus regalos de Navidad.

Me haces sentir única, como una rosa en un inmenso campo de girasoles, como la luna en un cielo estrellado, o como un rayo de luz en una habitación totalmente oscura.

Te amo, igual que Romeo amaba a Julieta, igual que la bella amaba a la bestia o igual que Jack Dawson amaba a Rose DeWitt.

Tuya para esta vida y mil más.
Querido dueño de mi corazón:

Contigo todo es un viaje de sensaciones y emociones que nunca antes había experimentado. Eres como el científico loco de mi mente, como la contraseña a mi imaginación o como la llave a mi corazón. Corazón el cual nadie ha sabido descifrar hasta que llegaste tú, derribaste y esquivaste todos los obstáculos, ganándote un lugar que jamás nadie te podrá arrebatarte, porque te lo mereces más que nadie en este mundo. Algunos obstáculos nos pincharon, nos hirieron o nos hicieron pensar en rendirnos y dar marcha atrás. ¿Pero qué sentido tendría eso? Después de todo lo que conseguimos, de todo lo que formamos, ¿así de sencillo tiraremos la toalla? Me niego a olvidarte, me niego a dejarte ir, me niego a pensar que solo fuiste un recuerdo bello que quedará en el olvido.

Tus ojos color miel son mi refugio en los momentos dolorosos. Esas pupilas centelleantes que adornan tu piel de canela, pueden iluminar una ciudad entera durante un apagón, pueden ponerle color a todas las películas antiguas o hacer sonreír hasta a los que ya no están entre nosotros. Ese dulce resplandor que emiten cada vez que sonríes o lloras se me quedará grabado en la mente hasta el final de mis días.

Estar junto a ti es como sentir la brisa fresca del mar mientras se observa un amanecer en su máximo esplendor de color. Es como una taza de chocolate caliente, una noche fría de invierno sentados junto a la chimenea, mejor que una siesta en el coche después de un largo viaje, o la ilusión de un niño al abrir sus regalos de Navidad.

Me haces sentir única, como una rosa en un inmenso campo de girasoles, como la luna en un cielo estrellado, o como un rayo de luz en una habitación totalmente oscura.

Te amo, igual que Romeo amaba a Julieta, igual que la bella amaba a la bestia o igual que Jack Dawson amaba a Rose DeWitt.

Tuya para esta vida y mil más.
Querido dueño de mi corazón:

Contigo todo es un viaje de sensaciones y emociones que nunca antes había experimentado. Eres como el científico loco de mi mente, como la contraseña a mi imaginación o como la llave a mi corazón. Corazón el cual nadie ha sabido descifrar hasta que llegaste tú, derribaste y esquivaste todos los obstáculos, ganándote un lugar que jamás nadie te podrá arrebatarte, porque te lo mereces más que nadie en este mundo. Algunos obstáculos nos pincharon, nos hirieron o nos hicieron pensar en rendirnos y dar marcha atrás. ¿Pero qué sentido tendría eso? Después de todo lo que conseguimos, de todo lo que formamos, ¿así de sencillo tiraremos la toalla? Me niego a olvidarte, me niego a dejarte ir, me niego a pensar que solo fuiste un recuerdo bello que quedará en el olvido.

Tus ojos color miel son mi refugio en los momentos dolorosos. Esas pupilas centelleantes que adornan tu piel de canela, pueden iluminar una ciudad entera durante un apagón, pueden ponerle color a todas las películas antiguas o hacer sonreír hasta a los que ya no están entre nosotros. Ese dulce resplandor que emiten cada vez que sonríes o lloras se me quedará grabado en la mente hasta el final de mis días.

Estar junto a ti es como sentir la brisa fresca del mar mientras se observa un amanecer en su máximo esplendor de color. Es como una taza de chocolate caliente, una noche fría de invierno sentados junto a la chimenea, mejor que una siesta en el coche después de un largo viaje, o la ilusión de un niño al abrir sus regalos de Navidad.

Me haces sentir única, como una rosa en un inmenso campo de girasoles, como la luna en un cielo estrellado, o como un rayo de luz en una habitación totalmente oscura.

Te amo, igual que Romeo amaba a Julieta, igual que la bella amaba a la bestia o igual que Jack Dawson amaba a Rose DeWitt.

Tuya para esta vida y mil más.
Querido dueño de mi corazón:

Contigo todo es un viaje de sensaciones y emociones que nunca antes había experimentado. Eres como el científico loco de mi mente, como la contraseña a mi imaginación o como la llave a mi corazón. Corazón el cual nadie ha sabido descifrar hasta que llegaste tú, derribaste y esquivaste todos los obstáculos, ganándote un lugar que jamás nadie te podrá arrebatarte, porque te lo mereces más que nadie en este mundo. Algunos obstáculos nos pincharon, nos hirieron o nos hicieron pensar en rendirnos y dar marcha atrás. ¿Pero qué sentido tendría eso? Después de todo lo que conseguimos, de todo lo que formamos, ¿así de sencillo tiraremos la toalla? Me niego a olvidarte, me

niego a dejarte ir, me niego a pensar que solo fuiste un recuerdo bello que quedará en el olvido.

Tus ojos color miel son mi refugio en los momentos dolorosos. Esas pupilas centelleantes que adornan tu piel de canela, pueden iluminar una ciudad entera durante un apagón, pueden ponerle color a todas las películas antiguas o hacer sonreír hasta a los que ya no están entre nosotros. Ese dulce resplandor que emiten cada vez que sonríes o lloras se me quedará grabado en la mente hasta el final de mis días.

Estar junto a ti es como sentir la brisa fresca del mar mientras se observa un amanecer en su máximo esplendor de color. Es como una taza de chocolate caliente, una noche fría de invierno sentados junto a la chimenea, mejor que una siesta en el coche después de un largo viaje, o la ilusión de un niño al abrir sus regalos de Navidad.

Me haces sentir única, como una rosa en un inmenso campo de girasoles, como la luna en un cielo estrellado, o como un rayo de luz en una habitación totalmente oscura.

Te amo, igual que Romeo amaba a Julieta, igual que la bella amaba a la bestia o igual que Jack Dawson amaba a Rose DeWitt.

Tuya para esta vida y mil más.

Finalista (categoria júnior)

Com el mar...

Queralt Tulleuda Pubill

Manresa (Barcelona)

Estimat,

Avui m'he trobat assegut a la platja, mirant les onades que trenquen suaument a la vora del mar, i m'he adonat de com les coses han canviat entre nosaltres. És difícil escriure aquesta carta, però crec que és necessari dir-te el que sento.

És com si el vent hagués canviat de direcció sense que ens n'adonéssim i la marea s'hagués emportat amb ella els sentiments que ens mantenien units. Les coses entre nosaltres ja no són com abans. Les converses ja no flueixen amb la mateixa facilitat, les rialles ja no ressonen amb la mateixa intensitat i les mirades ja no es troben amb la mateixa complicitat.

Com les ones que van i venen, la nostra relació sembla haver perdut aquella harmonia que solíem tenir. Ja no ens entenem com abans, ja no compartim aquella passió que ens unia.

Com el mar, la vida també pot ser imprevisible i canviar de direcció sense previ avís. Em fa mal admetre-ho, però crec que és millor per a tots dos seguir camins separats, perquè en el punt en què ens trobem l'únic que fem és fer-nos mal mútuament. És per això que crec que és millor per a tots dos seguir camins separats. No vull retenir-te, ni tampoc vull continuar en una relació que ja no ens fa feliços.

Recordaré sempre els bons moments que hem compartit, llevar-nos ben d'hora al matí per veure la sortida del sol, quedar-nos surfeiant fins tard per poder veure la posta de sol, tots els nostres viatges improvisats amb la furgoneta, com les rialles al capvespre i les sessions de surf al matí. Però ara és el moment de deixar-nos anar i permetre que cadascú segueixi el seu propi camí, com les ones que se separen a la vora de la platja.

Desitjo que trobis la felicitat que mereixes i que el mar de la vida et porti a llocs
meravellosos.

Amb tot el meu respecte i de tot cor,

Queralt

Finalista (categoria júnior)
Tot allò que en persona no em sento capaç de dir-te
Jana Ruiz Romacho
Castellnou de Bages (Barcelona)

14 de febrer de 2024

Estimat,

T'escric aquesta carta el dia de Sant Valentí perquè he tingut la necessitat d'explicar-te tot allò que en persona no em sento capaç.

En tan poc temps has aconseguit fer-me feliç com mai ningú ho havia fet. T'has convertit en una de les persones més importants a la meva vida i m'agradaria que en fossis conscient, ja que espero tenir la mateixa importància per a tu.

No puc evitar pensar en aquelles nits d'estiu, en les quals t'he arribat a explicar moltíssimes coses de mi que mai m'hauria imaginat. Has aconseguit que obri el meu cor i et deixi veure el seu interior.

Sempre m'he considerat una persona molt sensible, i la majoria de vegades ha provocat burles entre els meus amics, però amb tu és diferent. M'has fet sentir especial, única i, sobretot, valorada. M'has recordat tot el que soc capaç d'obtenir amb esforç i treball. Gràcies a tu, he après a valorar-me i a fer-me sentir valorada.

Per això sé amb certesa que tu també sents el mateix per a mi. Quan et miro directament als ulls, la teva mirada et delata; quan t'agafo la mà, el teu pols s'accelera; quan t'abraço, esperes que sigui jo la primera d'apartar-se; quan et faig un petó, noto com tot el teu cos es tensa i m'estrenys amb delicadesa la cintura...

Per això i per moltes altres raons, sé que m'estimes de la mateixa manera que t'estimo jo a tu: amb tot el meu amor.

Està clar que tinc moltes més coses a dir-te, però espero aconseguir el valor necessari per a dir-t'ho en persona i no en una carta.

T'estimo moltíssim,

Jana Ruiz

Finalista (categoria júnior)
Carta d'un cor trencat

Noa Romeu Veiga
Calafell (Tarragona)

Estimada Sofía,

No sé com donar-te les gràcies. En un món on tothom em girava l'esquena, tu em vas parlar. Vas intentar entendre'm quan tothom desistia. Et vas fer la meva amiga. En definitiva, em vas salvar.

En aquell moment jo no t'ho vaig saber agrair, i mai no ho podré fer prou, però amb aquesta carta faig un intent. Érem petites i ningú no ens prenia seriosament, cap adult i cap nen no ens escoltava i, és clar, quan va sortir a la llum el que m'havien fet aquells nens, mai ningú no es va disculpar. I ells no van admetre que sempre ho havien negat.

Però tu i jo sempre vam estar unides, mai no ens barallàvem i, probablement, si hagués estat d'una altra manera, no me n'hauria sortit.

Però posar-me dramàtica no era la intenció de la carta, sinó dir-te com t'estimo, la quantitat d'agraïment que sobreix el meu cor perquè estic aquí, t'estic escrivint aquesta carta, i tot gràcies a tu, el teu recolzament i la teva ajuda.

Sempre teva,

Ona